

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

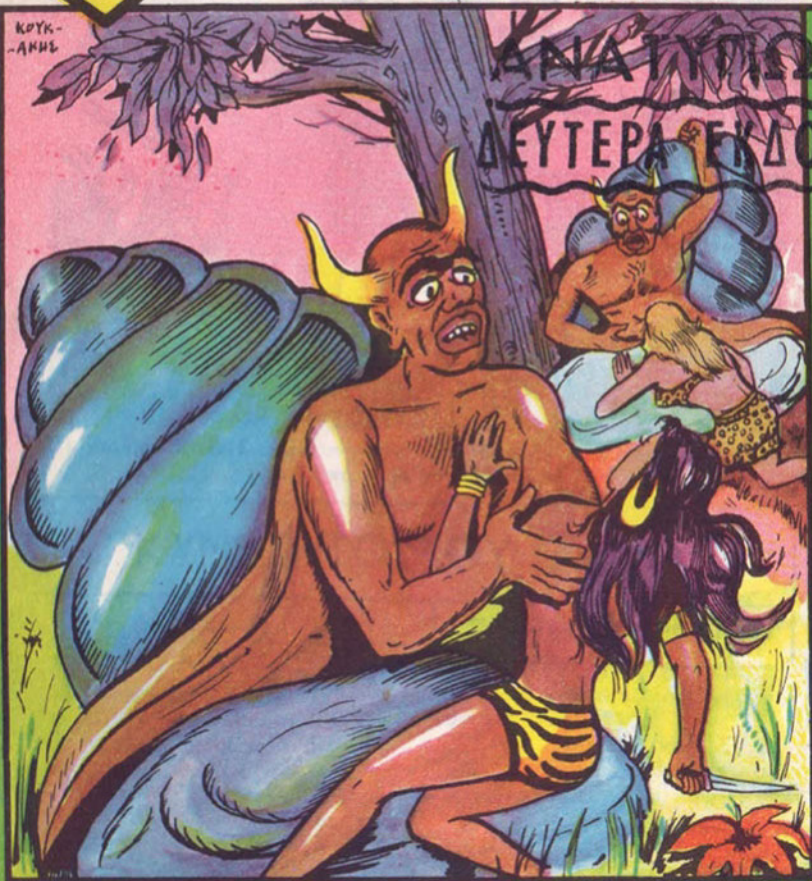
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
92

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΟΥΚ-
-ΑΝΝ

ΑΝΑΤΥΛΙΞΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Οί μαύροι Καννίβαλοι κυνηγάνε τον Ταρζάν από κλαδί σε κλαδί κι από δέντρο σε δέντρο .

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η «ΠΡΟΔΟΣΙΑ» ΤΟΥ
ΤΑΡΖΑΝ

Βρισκόμαστε και πάλι στην απέραντη και άγρια Χώρα του τρομερού «Γυάλινου Γίγαντα».

Είχαμε παρακολουθήσει τον Γκαούρ, τον Ταρζάν, την Ταταμπού, τη Τζέιν, τη Χουχού και τον Ποκοπίκο, να παρσιέρωνται από τα όρμητι-

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

κά νερά κάποιου στοιχειωμένου Ποταμού(*).

“Ένας τρομακτικός Γίγαντας, με σώμα διάφανο σαν

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος «Γκαούρ Ταρζάν» που έχει τον τίτλο : «ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ».

γυαλένιο, πιάνει σκλάβες του τις δυο πανέμορφες συντρόφισσες του Ταρζάν και του Γκαούρ. Έτοιμάζεται να τις παντρευτεί. Νά τις κάνη παντοτεινά δικές του.

Οί δυο γίγαντες, ό λευκός κι ό μελαψός, ύστερα από πολλές περιπέτειες, καταφέρνουν να φθάσουν εκεί την τελευταία στιγμή. Μαζί τους, φυσικά, φθάνουν κι ό Ποκοπίκο κ' ή Χουχού.

Ό άτρόμητος «Έλληνας» χύνεται σάν μανιασμένο θεριό πάνω στον άπαισιο «Γυάλινο Γίγαντα». Ζητάει να τον κατασπαράξη. Για να λευθερώση από τὰ φαρμακερά νύχια του τις δυο σκλαβωμένες συντρόφισσές τους...

Όμως ό Ταρζάν δέν τρέχει να τον βοηθήση, όπως θά έπρεπε να κάνη. Μένει κρυμμένος πίσω από κάτι πυκνά χαμόκλαδα. Παρακολουθεϊ άτάραχος την τρομακτική μονομαχία που γίνεται...

Γύρω από τον Γκαούρ και τον Γυάλινο Γίγαντα, έχουν μαζευτεί οί άγριοι γιγαντώσαιοι άραπάδες της φυλής. Περιμένουν με άγωνία την έκβασι του άγώνα. "Αν ό Άφέντης τους νικηθί, θά χυθούν με τὰ κοντάρια να σπαράξουν τὸ άτρόμητο μελαψό παλικάρι!

Και να: Ό «Γυάλινος Γίγαντας» δέν άργεί να θρεθί σε πολύ δύσκολη θέσι. Άρχίζει να κινδυνεύη σοβαρά. Ό θρυλικός Έλληνας αντίπαλός του δέν άστειεύται...

Ό κρυμμένος στα χαμόκλαδα Άρχοντας της Ζούγκλας, βλέπει σε πόσο μεγάλο κίνδυνο είχε θρεθί ό αντίπαλος του Γκαούρ. Και τὸ πρόσωπό του παίρνει έκφρασι άνήσυχη.

Ψάχνει άμέσως κάτω. Άρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα. Και τρέχει ύπουλα πίσω από τον άμοιρο «φίλο» του. Τον κτυπάει με δύναμι στο κεφάλι. Τον σωριάζει κάτω άναισθητό. "Ισως και σκοτωμένον!

Υστερα γονατίζει ταπεινά μπροστά στον κατάπληκτο «Γυάλινο Γίγαντα». Του μιλάει με δουλοπρέπεια:

Του λέει πώς οί δυο πανώριες σκλάβες του είναι άδελφές τους. Και πώς σκότωσε τον Γκαούρ γιατί θέλησε να τον έμποδίση να τις παντρευτεί... Ένώ εκείνος — ό Ταρζάν δηλαδή — ήταν περήφανος για τή μεγάλη τιμή που θά τους έκανε — ό «Γυάλινος Γίγαντας» — να γίνη γαμπρός τους!

Χάρις στην προδοτική επέμβασι του Ταρζάν, ό Γίγαντας με τὸ διάφανο κορμί έχει σωθί από βέβαιο θάνατο! "Ετοι, άγκαλιάζει τον σωτήρα του, τον φιλάει μ' εύγνωμοσύνη και τον προσκαλεί στο μεγάλο και πλούσιο χορταρένιο Παλάτι του.

Οί άραπάδες σέρνουν εκεί και τις δυο πανώριες σκλάβες που βρίσκονται άναισθητες από τὰ φοβερά κτυπήματα του «Γυάλινου Γίγαντα».

Όσο για τον Γκαούρ — που τον νομίζει νεκρό πιά —

τὸν παρατάει ἐκεῖ γιὰ νὰ χορτάσουν μὲ τὶς σὰρκες τοῦ τὰ πεινασμένα ὄρνια !

Ὁ Ποκοπικό καὶ ἡ Χουχού — κατὰπληκτοὶ ἀπ' ὅσα ἔχουν 'δεῖ — μένουν γιὰ λίγο ἀκόμα κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα. Ὑστερα, μόλις φεύγουν ὅλοι ἀπ' ἐκεῖ, τρέχουν μὲ λαχτάρα στὸ ἀναισθητο μελαψὸ παλικάρι : Μὲ τὶς φροντίδες καὶ τὰ γιαιτροσόφια τοὺς πασχίζουν νὰ τὰν συνεφέρουν.

Ὁ «Γυάλινος Γίγαντας» καὶ ὁ Ταρζάν, τρῶνε, πίνουνε καὶ γλεντᾶνε τῶρα στὸ πλού-

σιο χορταρένιο Παλάτι...

Ἔχουν γίνει φίλοι καρδιακοί. Καὶ καταστρώνουν σχέδια συνεργασίας γιὰ νὰ κατακτήσουν ὅλες τὶς Ζούγκλες τῆς Ἀφρικής. Νὰ τὶς μοιραστοῦν. Καὶ νὰ γίνουν, αὐτοὶ οἱ δυὸ μονάχα, οἱ παντοδύναμοι Ἀρχοντες...

Ἡ Τζέιν — ποὺ στὸ μεταξύ μαζὶ μὲ τὴν Ταταμπού ἔχουν συνέλθει — νοιώθει ἀγανάκτησι καὶ ἀηδία γιὰ τὴν προδοτικὴ στάσι τοῦ συντρόφου τῆς.

Ἔτσι τοῦ μιλάει ἄσχημα. Κι αὐτὸς, θυμώνοντας, τὴν κτυπᾶει θάναυσα. Τὴ δέρνει

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παλεύει ὑπεράνθρωπα μὲ τὸν τεράστιο πεινασμένον κροκόδειλο.

αλύπητα !

Τέλος, μέ σπρωξιές και κλωσιές πετάει κι αυτήν και την Ταταμπού σ' ένα πλαϊνό διαμέρισμα του χορταρένιου Παλατιού.

“Ο «Γυάλινος Γίγαντας» που — όπως θυμόμαστε — ήταν μεθυσμένος, παρακολουθεί τη σκηνή του ξυλοδαρμού, καγχάζοντας. Είναι απόλυτα ικανοποιημένος για τη στάση του φίλου και σωτήρα του Ταρζάν !

Μά οι ὄρες μέ τό πιότο και τό γλέντι, περνάνε γρήγορα. Κοντεύουν πιά μεσάνυχτα...

“Έξω από την κεντρική είσοδο του μεγάλου χορταρένιου Παλατιού στέκουν ακίνητοι δυο γιγαντόσωμοι μαύροι φρουροί. “Όμως έχουν αρχίσει — όπως είδαμε — να νυστάζουν...

Και νά: Ξαφνικά τὰ γλαρωμένα μάτια τους γουρλώνουν από τρόμο !

“Από κάπου, εκεί κοντά τους, ακούγεται βραχνό ποταμένο θογγητό :

“Ωωωxxx !

ΜΙΑ ΥΠΕΡΙΟΧΗ ΠΡΑΞΙ !

Οί γιγαντόσωμοι άραπάδες φρουροί μένουν για λίγες στιγμές ακίνητοι σαν μαρμαρωμένοι.

Τέλος, γυρίζοντας, κάνουν να μπουνε στο έσωτερικό του Παλατιού απ' όπου ακούστηκε το βραχνό ποταμένο θογγητό.

Μά δέν προφθαίνουν.

Ταυτόχρονα σχεδόν ό Ταρζάν θγαίνει σαν σίφουνας απ' την είσοδο που κ'έκείνοι κόνουν να μπουν...

Μέ δυο τρομακτικές γροθιές του τούς σωριάζει ακίνητους κάτω. “Αμέσως ξαναμπαίνει στο Παλάτι.

Και νάτος πάλι : Γρήγορα ξαναθγαίνει, σέρνοντας μαζί του έξω, αυτή τη φορά, και τις δυο γυναίκες : Τη Τζέιν και την Ταταμπού.

“Όλοι μαζί τώρα κάνουν να φύγουν. Νά χαθούν σαν φαντάσματα στο βαθύ σκοτάδι της νύκτας.

Όμως άλλοιμονο ! “Ενας μαῦρος από τὰ πλαϊνά χορταρένια καλύθια, ξυπνάει. Ξεχωρίζει τις σιλουέττες τους στο σκοτάδι. Και θάζει τις φωνές !

Σχεδόν άμέσως άμέτρητοι άραπάδες ξεσηκώνονται. Και θγαίνοντας άλφασιασμένοι από τὰ καλύθια τους, αρχίζουν να κυνηγάνε τον Ταρζάν και τις δυο γυναίκες.

Μερικοί απ' αυτούς μπισίνουν ανήσυχoi στο Παλάτι του “Αρχηγού τους. Τόν βρίσκουν ναίσθητον κάτω. Με πρόσωπο καταματωμένο !

“Ο “Αρχοντας της Ζούγκλας τού έχει δώσει φοβερή θανάσιμη γροθιά. Τώρα ό Ταρζάν έχει αλλάξει. Αποφεύγει πιά να κτυπήσει τούς έχθρους του μέ μαχαίρι. Αυτό τό σέρνει πάνω του μονάχα για τὰ θεριά. “Η για καμιά έξαιρετική περίπτωση. Δέν μεταχειρίζεται πιά πυρά μο-

νάχα τις γροθιές του. "Όπως κι ό διπέροχος "Έλληνας Γκαούρ.

Καί τώ κυνηγητό συνεχίζεται. Οί μαύροι τού «Γυάλινου Γίγαντα» τρέχουν σάν έλάφια! 'Από στιγμή σέ στιγμή όλο και κοντοζυγώνουν τόν λευκό γίγαντα και τίς δυό γυναίκες!

'Ο Ταρζάν νοιώθει τόν τρομερό κίνδυνο. Καί καθώς τρέχουν, λείει στή Τζέιν και τήν Ταταμπού :

-- Προχωρήστε μονάχες... Φροντίστε νά φθάσετε γρήγορα στό μέρος πού βρίσκεται κτυπημένος ό Γκαούρ !

"Ετσι και γίνεται... 'Ενώ ταυτόχρονα, ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας, αλλάζοντας κατεύθυνση, στρίβει πρós τ' άριστερά. Καί θγάζει τρομερές κραυγές. Θέλει νά τόν άκούσουν οί άραπάδες. Νά ξεγελαστούν και ν' ακολουθήσουν εκείνον. Για νά μπορέσουν οί δυό γυναίκες νά ξεφύγουν από σκοτάδι. Νά σωθούν άπ' αυτούς...

Καί τώ σχέδιο πετυχαίνει.

Οί μαύροι τρέχουν ξωπίσω απόν Ταρζάν. 'Ενώ ή Ταταμπού κ' ή Τζέιν φεύγουν άνεμόχλητες !

Μονάχος του τώρα και ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας, σκαρφαλώνει σβέλτος σ' ένα θεόρατο δέντρο. 'Αρχίζει νά πηδά ή από κλαδί σέ κλαδί...

Τώ ίδιο κάνουν κ' οί μανιασμένοι άραπάδες πού τούς κυνηγάνε... Πηδάνε κ' εκείνοι από κλαδί σέ κλαδί κι από δέντρο σέ δέντρο... Πολλοί

άπ' αυτούς παραπατάνε στή θιάσι τους. Γκρεμοσκακίζουνται κάτω...

"Όμως και πάλι ό Ταρζάν έρχεται σέ δύσκολη θέση. Οί καννίβαλοι γρήγορα καταφέρνουν νά τόν κυκλώσουν. 'Από στιγμή σέ στιγμή θά πέση στά χέρια τους...

Εύτυχώς! "Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας από τώ δέντρο πού βρίσκεται αυτή τή στιγμή αντικρύζει κάτω μία μικρή γυαλιστερή έκταση. Καταλαβαίνει πώς είναι λίμνη...

"Ετσι και μέ άπεγνωσμένες προσπάθειες πηδάει από κλαδί σέ κλαδί. "Όσπου φθάνει, όσο μπορεί πιό κοντά στήν όχθη τής. Κι' άπ' εκεί, χωρίς νά λογαριάση τίποτα, κάνει τώ πηδήμα τού θανάτου!

'Από τώ μεγάλο ύψος πού βρίσκεται, αφήνει τώ κορμί του στό κενό. Καί γκρεμίζεται στό βαθειά νερά τής λίμνης...

Οί άραπάδες τού «Γυάλινου Γίγαντα» ένθουσιάζονται βλέποντας τήν πτώση του. 'Αλαλάζουν από άγρια χαρά ! Ξέρουν καλά πώς ή λίμνη αυτή είναι γεμάτη πεινασμένους κροκοδείλους. Γρήγορα μέ τίς τεράστιες μασσέλες τους θά σχίσουν τώ κορμί του. Θά τόν μοιραστούνε.

"Ετσι, κατεβαίνουν άμέσως από τά θεόρατα δέντρα πού βρίσκονται σκαρφαλωμένοι. Καί κυκλώνοντας τή λίμνη περιμένουν τόν Ταρζάν. 'Αν σωθή από τούς κροκοδείλους, θά τόν σπαράξουν εκείνοι !

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκόμη καὶ τώρα, μέσα στὰ νερά, ξεσκολοθεῖ νὰ θγάξῃ τὶς φοβερὲς κραυγὲς του...

— Ἀόοοοο! Ἀαάοοοοοοο!

Καὶ νά: Πρὶν καταφέρει νὰ θγῇ στὴ στεριά, τὸ πρῶτο θηριὸ παρουσιάζεται; Εἶναι ξύπνιος τεράστιος κροκόδειλος. Πού μὲ ἀνοικτὲς τὶς τρομακτικὲς μασσέλες του προχωρεῖ σχίζοντας τὰ μαυροπράσινα νερά. Ἐρχεται νὰ τὸν καταβροχθίσῃ...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΘΕΡΙΟ

Ὁμως ὁ Ταρζάν εἶναι ἀφθαστος στὴν πάλῃ μὲ αὐτὰ τὰ θηριά. Τραβάῃ ἀμέσως τὸ μαχαίρι του. Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη θουτιά θρίσκει κατὰ τὴ μαλακὴ κοιλιά τοῦ φοβεροῦ ἔρπετοῦ. Τὴ σχίζει, πέρα γιὰ πέρα μὲ τὴν ἀστράφτερή του λάμα!

Ἐνα ἀπαίσιό στρίγκλισμα θγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγκι τοῦ θηριοῦ... Γιὰ λίγες στιγμὲς κτυπιέται μανιασμένο. Σπαράζει ἀπαίσια. Τὰ νερά τῆς λίμνης ἀφρίζουν. Τινάζονται ψηλά!

Ὁ κροκόδειλος χάνει, σιγὰ· σιγὰ, ὅλο τὸ κρῦο αἷμα του. Ὡσπου σὲ λίγο θουλιάζει θάρυς στὸ θυθό...

Μὰ τὸ κακὸ δὲν τελειώνει ἐδῶ. Ἡ φασαρία ποῦ γίνηκε, ἔχει ξεσηκώσει κι ἄλλους κροκόδειλους τῆς λίμνης. Σχίζουν κι αὐτοὶ τὰ νερά σὰν σαῖτες. Τρέχουν, μὲ ἀνοικτὲς μασσέλες πρὸς τὸ μέρος τοῦ

Ταρζάν.

Ἔτσι ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας θρίσκει σὲ λίγο περικυκλωμένος ἀπὸ τὰ πεινασμένα ἀμφίβια θηριά!

Γύρω στὴν ὄχθη, οἱ ἀραπάδες τοῦ «Γυάλινου Γίγαντα» ἀλαλάζουν χαρούμενοι τώρα. Τὰ μάτια τους ξεχωρίζουν στὸ σκοτάδι τὴν τραγικὴ θέσι τοῦ Ταρζάν. Λίγες στιγμὲς ζωῆς ἀπομένουν ἀκόμα στὸν ἄνθρωπο ποῦ τόλμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν Βασιλιά τους. Καὶ νοιώθουν ἀφάνταστη εὐχαρίστησι γι' αὐτό!

Ὁμως ὁ δοξασμένος Ταρζάν δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποῦ χάνονται τόσο εὐκολα...

Μὰ τί θὰ κάνῃ ἄραγε; Ἀφοῦ οἱ κροκόδειλοι ποῦ τὸν τριγυρίζουν τώρα δὲν εἶναι οὔτε ἕνας, οὔτε δύο... Εἶναι ἀμέτρητοι, ἀλλοίμονο!

Ὅσους κι ἂν σκοτώσῃ, δὲν πρόκειται νὰ σωθῇ. Κάποιος ἀπ' ὅλους θὰ προλάβῃ νὰ τὸν ἀρπάξῃ σὲς ἀπέραντες μασσέλες του...

Οὔτε καὶ νὰ φύγῃ μπορεῖ πιά...

Κάνει λοιπὸν κάτι ἄλλο: Μὲ δεύτερη γρήγορη θουτιά, ἔρχεται κατὰ τὸν πιὸ μεγαλόσωμο κροκόδειλο. Τὸν ἀγκαλιάζει μὲ χέρια καὶ πόδια. Κολλάει σὰν στρεῖδι στὴν κοιλιά του.

Τὸ θηριὸ σπαρταράει. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τινάξῃ τὸν Ταρζάν ἀπὸ πάνω του. Ὁμως τίποτα δὲν καταφέρει. Ὁ λευκὸς γίγαντας τόσο καὶ πιὸ πολὺ σφίγγεται στὸ κορμί του. Καμμιὰ δύναμι δὲν

Καὶ ὅλοι τους, ἀφάνταστα ἐξαντλημένοι καθὼς εἶναι, πέφτουν γρήγορα σὲ βαθύ λήθαργο...

θὰ μπορούσε νὰ τὸν ξεκολλήση...

Οἱ ἄλλοι κροκόδειλοι ποὺ θρίσκονται γύρω, βλέπουν τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. "Ὅμως δὲν χύνονται νὰ τὸν ἀρπάξουν ἐκεῖνοι στὰ δόντια τους.

Ὁ κροκόδειλος, ποὺ στὴν κοιλιά του θρίσκεται κολλημένος ὁ Ταρζάν, εἶναι — ὅπως εἴπαμε — ὁ πιὸ μεγάλος σωματὸς ἀπ' ὅλους. Σίγουρα θάβει καὶ ὁ πιὸ δυνατός. "Εἶται δισταζόντες νὰ τὰ θάλουν μαζί του.

"Ὑστερα, δὲν ἔχουν καταλάβει καλὰ τί ἀκριβῶς γίνεται. Θαρροῦν πὼς ὁ κροκόδει-

λος ἔχει ἀρπάξει τὸν λευκὸν ἄνθρωπο. Πὼς πασχίζει τώρα νὰ τὸν καταβροχθίσῃ. Καί, φυσικά, φοβοῦνται νὰ τοῦ ἀρπάξουν «τὴ μπουκιά ἀπὸ τὸ στόμα»!

ΤΡΕΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΣΦΑΙΡΕΣ

Ἄλλὰ ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν σταματᾷ ἐως ἐδῶ. Κάνει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα : Συγκρατιέται στὴν κοιλιά του θηριοῦ μονάχα μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὰ δύο ποδάρια...

Μὲ τὸ δεξιὸ τραβάει τὸ μα-

Οι γροθιές του μελαψού παλικαριού τους σωριάζουν, δυο-δυό, κάτω... Μεγάλο κακό γίνεται...

Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος :

— Ν' αγιάσουνε τὰ χεράκια σου, Γκαουράκο μου ! Σκότωνε, αδερφέ μου, γιὰ νάχω νά... σφάζω!

Η Χουχού που παρακολουθεί με τρόμο και φρίκη τὸ κακό που γίνεται, κάθε τόσο τούς θερμopαρακαλάει:

— Καλὲ δώστε τόπο στὴν ὀργή!... Τίς ὁ λόγος νὰ τρώτε τὰ μουστάκια σας; Καλὲ δὲν παντρεύσαστε νὰ ἡσυχάσετε; Μὲ συγχωρεῖτε κιδὺλας!

Ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Τζέϊν κάνουν τάχα πῶς θὰ τοὺς κτυπήσουν μὲ τὰ μαχαίρια τους. Καὶ οἱ ἀραπάδες ξαφνιάζονται, τραμάζουν, χάνουν τὸ κουράγιο τους.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας τραβᾷ, σὲ μιὰ στιγμή, καὶ τὸ πιστόλι της. Ρίχνει τρεῖς σφαῖρες στὰ πόδια τους!...

Αὐτὸ ἦτανε! Οἱ μαῦροι παθαίνουν τώρα πανικό. Τρέχουν νὰ σώσουν τὰ τομάρια τους.

Ὁ Ποκοπίκο ξεθαρρεύει. Καὶ τραβώντας τὴ χατζάρα του κάνει νὰ τοὺς κυνηγήσῃ. Ὅμως ἀλλάζοντας ἀμέσως ἀπόφασι, σταματάει. Ρίχνει μιὰ ματιά στὶς γυμνὲς μαῦρες πατοῦσες του καὶ τοὺς φωνάζει :

— Ἐχετε χάρι, θρέ, πού με στενεύουνε τὰ... λουστρίνια ! Ἀλλοιῶς θὰ σᾶς κανόνιζα καλὰ ἐγὼ!...

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Οἱ δυὸ γίγαντες καὶ οἱ συντρόφισσές τους ἔχουν σωθῆ πιά...

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπ' τὴν τρομερὴ αὐτὴ περιοχὴ! Λέει στὸν Γκαούρ καὶ στὶς δυὸ γυναῖκες.

Καὶ προσθέτει :

— Ἀπὸ τὸν «φίλο μου» τὸν «Γυάλινο Γίγαντα», ἔχω μάθει τὸ μονοπάτι πού πρέπει νὰ πάrouμε γιὰ νὰ θγοῦμε στὴ Ζούγκλα μας!...

Ἔτσι καὶ γίνεται...

.....

Καθὼς προχωροῦν ἡ Τζέϊν καὶ ἡ Ταταμπού, ἐξηγοῦν στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Συναντηθήκαμε, ὅπως μᾶς εἶπες, μὲ τὸν Γκαούρ. Ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπίκο τὸν εἶχαν, στὸ μεταξύ, συνφέρει ἀπὸ τὸ φοβερὸ κτύπημα τοῦ κεφαλιοῦ του... Ὑστερα ἀκούσαμε τίς δυνατὲς φωνές σου. Κι' ἀπ' αὐτὲς προσανατολιστήκαμε γιὰ νὰ φτάσουμ' ἐδῶ. Νὰ σὲ θροῦμε, ὅπως σὲ θρήκαμε!

Ὁ Γκαούρ ρωτᾷ τώρα τὸν Ταρζάν :

— Πέσ' μου, ἀδελφέ μου : Γιατί ὅταν πάλευα μὲ τὸ γυάλινο γίγαντα, ἦρθες κρυφὰ πίσω μου; Γιατί μὲ χτύπησες μὲ τὴν πέτρα στὸ κεφάλι;

Ὁ Ποκοπίκο πετάγεται :

— Γούστο μας ἦτανε! Ὁχι, ἀδερφέ! Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσουμε τώρα ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν τὸν προσέχει. Συνεχίζει μὲ παράπονο :

— Πέσο' μου, λοιπόν, Ταρζάν : Γιατί μὲ χτύπησες ; Ἀφοῦ, ὅπως ἔπρεπε νὰ εἶχες καταλάβει, σὲ λίγο θὰ ἔβγαίνα νικητής. Θὰ σώριαζα ἀναισθητον κάτω τὸν «Γυάλινο Γίγαντα».

Ὁ Ταρζάν χαμογελάει καλὸκαρδᾶ :

— Γι' αὐτὸ πού λές, Γκαούρ.

— Δηλαδή ;

— Νά : Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶδα πὼς θάβγαίνεις νικητής, ἔκανα αὐτὸ πού ἔκανα!... Ἔπρεπε νὰ προλάβω κάποιο μεγαλείτερο κακὸ!...

— Ποιό ;

— Μὰ δὲν εἶδες, λοιπόν, τοὺς ἀμέτρητους ἀραπάδες πού ὅσες εἶχαν τριγυρίσει ; Ἄν νικοῦσες τὸν Ἀρχηγό τους, ἤσουν χαμένοι. Ὅλοι μαζί θάπεφταν πάνω σου. Θὰ σ' ἔκαναν χίλια κομμάτια!... Γι' αὐτὸ σὲ χτύπησα, ἀδελφέ μου! Γιὰ νὰ σὲ σώσω ἀπ' τὸ θέθαι καὶ φρικτὸ θάνατο πού θάβρισκες στὰ χέρια τους!...

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ Γκαούρ βουρκώνουν τώρα. Ἀγκαλιάζει τὸν Ταρζάν μὲ ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη. Καὶ καθὼς τὸν φιλάει, ψιθυρίζει :

— Ἐχεις δίκιο! Σοῦ χρωστάω τὴ ζωὴ μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀνταποδίνει τὸ φιλὶ συγκινημένος :

— Κι' ἐγώ, Γκαούρ! Κι' ἐγώ σοῦ χρωστάω τὴ δική μου

ἀμέτρητες φορές!

Ἡ Χουχού ζηλεύει πού τοὺς βλέπει νὰ φιλιῶνται.

— Δὲν μοῦ λές, χρυσό μου! κάνει στὸν Ποκοπικό.

— Τί, μωρὴ Μαμζέλ ;

— Θυμᾶσαι κάποτες πού μοῦχες σώσει τὴ ζωή ;

— Πότε ;

— Καλὲ τότες πού θὰ μὲ σπάραζε ἐκεῖνος ὁ ἄγριος κόνικλος — Θεὸς σχωρέστωνε!

— Καὶ λοιπόν ; Τί θέλεις τώρα ;

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ «μενεξεδένια» τῆς θλέφαρα :

— Νά σέ... ἀφιλήσω κι' ἐγώ, καλέ! Νά σὲ ἀφιλήσω ἐξ... εὐγνωμοσύνης!

Ὁ νᾶνος τραδιέται φοβισμένος :

— Ἀμάν, Χουχούκα μου!... Συχώραμε καί... δὲν θὰ τὸ ματαξανακάνω!

.....

Ὅλοι μαζί συνεχίζουν πάλι τὸ δρόμο τους.

Ὁ Ταρζάν ἐξηγεῖ στὸν Γκαούρ :

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς σὲ χτύπησα κάπως πιὸ δυνατὰ.

Ὁμως ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάνω. Ἦθελα ὁ «Γυάλινος Γίγαντας» νὰ πιστέψῃ πὼς εἶμαι φίλος του. Ν' ἀποκτήσῃ ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Μόνον ἔτσι θὰ κατάφερνα νὰ σώσω καὶ τίς δυὸ γυναῖκες...

Ὅσο γιὰ σένα, ἤξερα πὼς ἡ Χουχού κι' ὁ Ποκοπικό θὰ σὲ βοηθοῦσαν...

»Στὸ χορταρένιο παλάτι

πού πήγαμε, αναγκάστηκα να χτυπήσω και τη Τζέιν... "Ωσπου κάποτε ο «Γυάλινος Γίγαντας» μέθυσε... Τότε, με μιὰ γροθιά, τὸν σώριασα κάτω... Καὶ λευτερώνοντας τὶς δυὸ γυναῖκες, φύγαμε!... Τὰ παρακάτω τὰ ξέρετε!...

ΤΑ «ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ» ΤΗΣ ΝΥΚΤΑΣ

Προχωροῦν ἀρκετά, κουθεντιάζοντας... "Ομως δὲν βλέπουν νὰ θγαίνουν σὲ καμμιὰ γνώριμή τους περιοχὴ!

Σίγουρα ὁ Ταρζάν θὰ ἔχασε τὸ μονοπάτι πού τοῦ εἶχε

πῆ ὁ «Γυάλινος Γίγαντας».

"Ετσι παραπλανιῶνται ὅλοι τους στὴν πυκνὴ καὶ ἀγρία τροπικὴ θάλασσι. Προχωροῦν στὰ στραβά. Δὲν ξέρουν πού πηγαίνουν...

Τέλος, φθάνουν νύχτα πιά, σὲ μιὰ ἄλλη παράξενη περιοχὴ...

"Ο Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν διαλέγουν ἓνα ξέφωτο. Ξαπλώνουν, ὅλοι τους ἐκεῖ, νὰ ξεκουραστοῦν...

"Ετσι, καὶ ἀφάνταστα ἐξαντλημένοι καθὼς εἶναι ἀπὸ τὶς περιπέτειες καὶ τὴν πορεία, γρήγορα πέφτουν σὲ βαθὺ λήθαργο.

‘Ο Γκαοῦρ μονομαχεῖ ἀπεγνωσμένα μετὰ τὸν Σαλιγκαράνθρωπο Βουχουμπού. Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει :

“Ο Ποκοπίκο ροχαλίζει σάν πριγιόνι πού θρήκε πάνω σέ... ρόζο!

.....

Ξαφνικά ή Χουχού ξυπνάει. Κάποιος παράξενος θόρυβος έχει φθάσει στ’ αὐτιά της. Καί ἀνοίγοντας τρομαγμένη τὰ μάτια της, ψιθυρίζει μέ δέος:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Στὸ σκοτάδι, γύρω της, ἀντικρύζει μεγάλους μαύρους ὄγκους. Σάν θράχια. “Ὁμως σάν θράχια πού... κουινῶνται. Πού πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους.

Καί, φυσικά, θάζει τὰ στριγγλιάρικα ξεφωνητά της:

— Καλὲ βοήθεια, καλέεεε!

Καλὲ καὶ τὰ θράχια ξετρελλάθηκαν μαζί μου! “Έρχονται νὰ μέ... ἀπηγάγουνε!

“Ὅλοι ξυπνοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὰ ξεφωνητά της. Βρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ τοὺς παράξενους σκοτεινοὺς ὄγκους!...

Σὲ λίγο θ’ ἀρχίση νὰ ξημερώνη...

Καὶ νά: Ξαφνικά μιὰ ἄγρια φωνὴ ἀκούγεται:

— Ξένοι!... Μὴ ζητήσετε νὰ ξεφύγετε. “Απὸ τὰ νύχια τοῦ Βουχουμποῦ κανένας δὲν γλύτωσε ποτέ!...

Οἱ δυὸ γίγαντες μέ τις συντροφισσές τους μένουν γιὰ λίγο ἀκίνητοι σάν ἀγάλματα... Γρήγορα ὅμως συνέρχονται ἀπὸ τις ξαφνικὲς ἐντυπώσεις.

Στὸ πρῶτο θαμπὸ φῶς τῆς αὐγῆς πού ἔρχεται, μποροῦν

τώρα νὰ διακρίνουν κάπως.

Οἱ μαῦροι ὄγκοι γύρω τους εἶναι τεράστια σαλιγκάρια. Τὰ μαῦρα κορμιά τους, ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω, εἶναι ἀνθρώπινα. “Απὸ τὰ κεφάλια τους ξεφυτρώνουν μεγάλα κέρατα, σάν τοῦ βωδιοῦ.

Εἶναι τρομακτικά στὴν ἐμφάνισι τέρατα!

“Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν, πετιῶνται τώρα ὀρθοί. Κάνουν νὰ ξεφύγουν!...

“Ὁμως ἀλλοίμονο! Οἱ τρομεροὶ Σαλιγκάρθρωποι τοὺς κόβουν τὸ πέρασμα...

Πρῶτος ὁ ὑπέροχος “Έλληνας δείχνει, ὅπως πάντα, περιφρόνησι στὸν κίνδυνο. Περιήφανος κι’ ἀτρόμητος, καθὼς εἶναι, χύνεται πάνω στὸν πιὸ μεγαλόσωμο “Ανθρωποσαλίγκαρο: τὸν Βουχουμποῦ. Σ’ ἐκείνον, δηλαδή, πού πρὶν λίγο, εἶχε μιλήσει...

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας σφίγγει μέ λύσσα τις ἀτσαλένιες γροθιές του. “Αρχίζει νὰ τὸν κτυπάη...

Τὸ ἴδιο κάνει κι’ ὁ Ταρζάν. Μαζί μέ τὴν Ταταμποῦ καὶ τὴ Τζέιν, πιάνονται στὰ χέρια μέ τοὺς ἄλλους...

Καὶ μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἀρχίζει. “Ένα μεγάλο μακελειὸ γίνεται!...

“Ἡ μελιστάλακτη Χουχού καταφέρνει νὰ τοὺς ξεφύγῃ. Σκαρφαλώνει σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ κοντινά της δέντρα. Ρίχνει ξελιγωμένες ματιές κάτω στοὺς Σαλιγκάρθρωπους. Κυττάζει μέ θαυμασμὸ τὰ μεγάλα καθούκια τους. “Αναστενάζει

σπαραξικάρδια :

— Σπουδαίοι γαμπροί! "Εχουνε καί... σπίτια δικά τους!

Ο Ποκοπικό σκαρφαλώνει στο καθούκι του Βουχουμπού. Παρακολουθεί, σάν διαιτητής, την πάλη του με τόν Γκαούρ. Δίνει κουράγιο στο μελαψό γίγαντα :

— 'Απάνω του, Μαντράχα-λε! Ρούφα τον σάν... σαλιγκάρι!

Η μάχη και τὸ κακὸ συνεχίζονται...

Όμως οὔτε ὁ Γκαούρ, οὔτε ὁ Ταρζάν καὶ οἱ δυὸ γυναικὲς καταφέρνουν νὰ κάνουν τίποτα!

Οἱ Σαλιγκαράνθρωποι εἶναι ἄτρωτοι! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσῃ τὰ σκληρὰ κορμιά τους. Οὔτε μαχαίρι, οὔτε σφαῖρα!...

Ο «Ἕλληνας» δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορά ἥρωας! Ἡ ὁρμή καὶ ἡ δύναμὶ του εἶναι ὑπεράνθρωπες στὴ μονομαχία με τὸν Βουχουμπού!

Ο Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται πού τὸν βλέπει. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ φανῇ κι' αὐτὸς ἥρωας! Καὶ τραβῶντας τὴ σκουριασμένη κι' ἀνάπηρη χατζάρα του, ξεφωνίζει ἄγρια :

— Πίσω Σαλιγκαράκηδες! Πίσω νὰ μὴ σᾶς θερίσω τὰ καθούκια καὶ σᾶς κάνω... γυμνοσάλιαγκες!...

Όμως νά : Ξαφνικά μιὰ φωτεινὴ ἰδέα κατεβαίνει στὴν κωμικοτραγικὴ κεφάλαι του.

Μ' ἓνα γρήγορο σάλτο θρίσκεται πάλι κάτω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ τεράστιου Ἀνθρωποσα

λίγκαρου. Ψάχνει μὲ θιάσι γύρω του. Ξεχωρίζει δυὸ παράξενες γυαλιστερές πέτρες...

ΟΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟΙ ΣΑΛΙΓΚΑΡΑΝΘΡΩΠΟΙ

Ἀμέσως, ξεγλυστρῶντας, κρύβεται κάπου παράμερα... Τρίβει μὲ τέχνη τὶς δυὸ γυαλόπετρες. Τὶς κάνει νὰ ξεπετάξουν ἀδύναμες κόκκινες σπίθες. Ἀνάβει μ' αὐτὲς ξερά φρύγανα. Ὑστερα μιὰ μεγάλῃ γερὴ φωτιά. Καὶ τέλος ξεφωνίζει χαρούμενος :

— Πίσω ἄτιμοι Σαλιγκαράδες! Ψητούς θὰ σᾶς... κολατσίσω!

Τὰ σαλιγκάρια φοβοῦνται ἀφάνταστα τὴ φωτιά! Ἔτσι καὶ οἱ Ἀνθρωποσαλίγκαροι, μὲ τὶς πρώτες φλόγες πού ἔλθουν, τὰ χάνουν... Παρατᾶνε τὰ θύματά τους καὶ σέρνονται γιὰ νὰ φύγουν. Γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ο Ποκοπικό ἔχει κάνει κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ θαῦμα του. Οἱ δυὸ γίγαντες καὶ οἱ συντρόφισσές τους γλύτωσαν ἀπὸ σίγουρο θάνατο!...

Ἡ Χουχού, πηδῶντας ἀπὸ τὸ δέντρο, ἀγκαλιάζει τὸν μικροσκοπικὸ σωτῆρα της. Τὸν γεμίζει φιλιὰ.

— Νὰ μοῦ ζήσης, Ἀντρακλά μου! Σὲ ἀφιλῶ ἐξ... εὐγνωμοσύνης!

Ο νᾶνος κολλάει μὲ ὁρμὴ τὴν παλάμη του στὸν παχουλό της σῆρκο :

— Κλάσαφφ! Κι' ἐγὼ σὲ βαρῶ ἐξ... ἀθρότητος!

Καὶ προσθέτει τρυφερά :

— Οὐ νὰ μοῦ χαθῆς, Καρακάξι!

Ἡ πυγμαία κατασυσγινεῖται. Καὶ σηκώνοντας τὴ χοντρή μαύρη ποδάρκα τῆς, τοῦ δίνει μιὰ ρωμαντικὴ κλωσιά, ψιθυρίζοντας :

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!..

Ὁ Ποκοπίκο τινάζεται ψηλά. Καὶ παίρνοντας δυὸ - τρεῖς κουτρουβάλες στὸν ἄερα, σκάζει τέλος κάτω σάν... καρπούζι!

Ὅμως ξαναπετιέται ἀμέσως ὀρθός. Τρίβει τὰ πονεμένα πισινά του. Καὶ κυττάζοντας τὴ Χουχού μὲ περιφρόνησι μουρμουρίζει ἀγέρωχα :

— Ἐν τάξει! Κάνε μου τώρα μιὰ αἴτησι ἐπὶ χαρτοσήμου, γιὰ νὰ σέ... σφάξω!

Ἡ Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν σηκώνουν στὰ χέρια τους τὸν μικροσκοπικὸ νῆνο. Τὸν φιλοῦνε μὲ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Σιγά, θρὲ Κορίτσια. Γιὰ Σαλίγκαρο μὲ περάσατε καὶ μὲ ρουφάτε;

Ἡ Χουχού στραβομουτσουναίνει ἀπὸ τὴ ζήλεια τῆς :

— Καλὲ ἀφήστε τον κάτω ! Γιατίς τὸ θασανίζεται τό... ζωντανό;

Ἐξω φρενῶν ὁ νῆνος ξεφεύ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δυὸ γυναικῶν. Σκύβει τὸ κεφάλι του σάν ταῦρος ποῦ πρόκειται νὰ κουτουλήσῃ... Ὑποχωρεῖ μερικά θήματα. Καὶ παίρνοντας φόρα, χύνεται, σάν βολίδα πρὸς τὸ μέρος τῆς πυγμαίας. Τῆς δίνει τρομακτικὴ κου-

τουλιά στὸ στομάχι.

Ἡ Χουχού μένει ἀκλόνητη στὴ θέσι ποῦ βρίσκεται. Ὅμως ὁ Ποκοπίκο, κάνοντας γκέλ στὴ φουσκωτὴ κοιλιὰ τῆς, τινάζεται μὲ ὀρμὴ πρὸς τὰ πίσω...

Ἡ Ταταμποῦ κάνει ἕνα θεαματικὸ πήδημα μὲ ἀπλωμένα χέρια. Τὸν ἀρπάζει στὸν ἄερα σάν τερματοφύλακας.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἀναπνέει ἱκανοποιημένως :

— Καλὰ ποῦ πρόλαβες, τῆς λέει. Θὰ γινόταν... γκῶλ!

.....

Ὅλοι μαζί πάλι, ξεκινᾶνε... Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις ξαναβρίσκουν τὸ χαμένο μονοπάτι. Προχωροῦν πιά σίγουροι γιὰ τὴ Ζούγκλα τους!

Ὁ Ποκοπίκο φαίνεται νάχη κέφι. Καὶ καθὼς ἀκολουθεῖ τελευταῖος, σιγανοτραγουδάει ρωμαντικὰ καὶ φάλ-
τσα :

«Ἐγὼ εἰμ' ὁ Ποκοπίκαρος,
τῆς Ζούγκλας ἐφιάλης !
Κονικλαράδιων κυνηγὸς
καὶ... Πτυχιούχος Σφάχτης!

Γεῖά σου Χουχού τσουλουφω-
(τῆ,

γεμάτη νοστιμάδα !
Μὴν κλαῖς καὶ θὰ σέ πον-
(τρεπῶ!

Χαλάλι σου, ρημαδά !

Νοιώθω γιὰ σένα στὴν καρδιά
φαρμακερὰ προκάκια
καὶ κάργα διάζομαι νὰ 'δῶ
μωρὰ... Ποκοπικάκια !»

Ἡ Χουχοῦ πού ἀκούει τὸ στοιχάκια, κυττάζει τὸ νᾶνο μὲ συμπόνια. Καὶ τοῦ ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας :

— Σ' ἔκαψα, δυστυχισμένο ὄν! Καλὲ σ' ἔκαψα, πού κακοψόφο νάχω! Τυγχάνω τόσον μούρλια μ' αὐτὸ τὸ τσουλουφάκι! Φτοῦ μου, Φτοῦ μου!

Ὁ Ποκοπίκο τῆς θάζει τρ: κλοποδιά. Ἡ «Μαύρη Γόησσα» σωριάζεται κάτω θαρεια, σάν τουλούμι γεμάτο λάδι. Καὶ τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν :

— Καλὲ μπά πού κακοχροινάχης, γλύκα μου! Μὲ συχωρεῖτε κιόλας!

ΤΑ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΑ ΠΑΧΥΔΕΡΜΑ

Οἱ δυο γίγαντες, οἱ συντροφιστές τους καὶ οἱ νᾶνοι συνεχίζουν τὴν ἀτέλειωτη πορεία τους στὶς ἀγνωστες αὐτὲς περιοχές. Εἶναι θέβαιοι ὅμως πὼς ἀκολουθοῦν σωστὴ κατεύθυνσι. Καὶ πὼς γρήγορα θὰ φθάσουν στὴ δική το Ζούγκλα...

Ὁ Ποκοπίκο, κάθε τόσο, ἀναστενάζει :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Γραφτό μας ἦτανε αὐτὴ τὴ φορὰ νά... ξεποδαριαστοῦμε στὸ γλέντι! "Ἄλλοτες θ' ἀκούω «ποτάμι» καὶ θὰ παίρνω δρόμο! Στὸ Διὰβόλου τὴ μὴτηρ μάς πῆγε τὸ ἀφιλότημο!

Καὶ οἱ ὄρες ἀλλοίμονο περνᾶνε... Σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζει πάλι νὰ νυχτώνη... Ὁ σπου τέλος, ἡ μαρτυρικὴ πο-

ρεία τους συνεχίζεται σὲ θαυθὸ σκοτάδι.

Οἱ τεράστιες καὶ σκληραγωγημένες πατούσες τοῦ νᾶνου ἔχουν ἀρχίσει νὰ ματώνουν πιά. Γι' αὐτὸ καὶ σκάει ἓνα θλιβερὸ καὶ πονεμένο στιχάκι τοῦ :

«Θεούλη μου μ' ἀδίκησες
μὲ τούτα τὰ ποδάρια :
Μοῦ ἔδωσες μονάχα δυὸ
καὶ ὄχι... δυὸ ζευγάρια!»

Ὅμως ἀλλοίμονο! Οἱ ἀγαπημένοι μας ἥρωες εἶναι γραφτό τους νὰ περάσουν πολλὲς ἀκόμα καὶ τραγικὲς περιπέτειες...

Καὶ νὰ ἡ πρώτη :

Ξαφνικά καὶ καθὼς προχωροῦν: παράξενα καὶ διαμονισμένα στριγγλίσματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἓνα κοπάδι ἀπὸ γιγαντόσωμους ἐλέφαντες παρουσιάζονται. Τρέχουν ὅλοι κατὰ πᾶνω τους, βγάζοντας παράξενους ἄσπρους ἀφροὺς ἀπὸ τὰ στόματά τους.

Σίγουρα εἶναι λυσσασμένοι !

Τὸ σημεῖο πού θρῖσκονται, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, εἶναι ἐξέφωτο. Κανένα δέντρο δὲν εἶναι κοντὰ τους γιὰ νὰ σκαρφαλώσουν ζητώντας σωτηρία... Μὰ οὔτε καὶ μὲ τὴ φυγὴ θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν. Ἡ ἀπόστασι πού τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὰ λυσσασμένα παχύσαρκα εἶναι πολὺ μικρὴ.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ τ' ἀμέτρητα θαρεια πόδια τῶν ἐ-

Οί λυσσασμένοι 'Ελέφαντες σωριάζονται νεκροί κάτω, σὰ νὰ τοὺς κτυποῦν κεραυνοὶ στὰ κεφάλια.

λεφάντων. θὰ περάσουν ἀπὸ πάνω τους. Θὰ τοὺς λυώσουν. σὰν σκουλήκια. κάτω ἀπὸ τὰ τέλματά τους!

Ὁ Ταρζάν μόλις προφθαίνει νὰ φωνάξῃ στοὺς συντρόφους του :

— Πιασθίτε ἀπ' τὶς προβοσκίδες τους! Κ' ἔτσι κι ἄλλοιὼς χαμένοι εἴμαστε!

Αὐτὸ καὶ γίνεται!

Μόλις τὰ τεράστια ζῶα φθάνουν κοντά, μὲ τεντωμένες μπροστά τὶς προβοσκίδες. ὀλοὶ τους κάνουν, σχεδὸν ταυτόχρονα, ἓνα πήδημα. Κι ὁ καθένας τοὺς ἀρπάζεται γερά μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὴν

ἄκρῃ μιᾶς προβοσκίδας!

Τραγικὸ τόλμημα στ' ἀλήθεια!

Οἱ λυσσασμένοι ἐλέφαντες στριφογυρίζουν τώρα τὶς προβοσκίδες τους. Πασχίζουν νὰ τινάξουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κρέμονται ἀπ' αὐτές!

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνουν! Καὶ συνεχίζουν τὸν ἐξφρενο καλπασμό τους!

Σὲ λίγο θὰ θγοῦν ἀπ' τὸ ξέφωτο. Θὰ ξαναθρεθοῦν στὸ δάσος μὲ τὰ αἰωνόβια δέντρα.

Ὁ Ταρζάν καὶ πάλι φωνάζει δυνατὰ στοὺς συντρόφους του :

— Τὸ ποδοπάτημα τὸ γλυ-

τώσαμε ! Μά σέ λίγο τά λυσασμένα θεριά θά φθάσουν στά δέντρα. Κ' ἐκεῖ, τινάζοντας τίς προβοσκίδες τους, θά μᾶς κτυπήσουν πάνω σ' αὐτά. Μαῦρος θάνατος τότε μᾶς περιμένει ! "Ἀς σκαρφαλώσουμε λοιπόν πάνω στά κεφάλια τους. "Ἀς χωθοῦμε στίς τρύπες τῶν αὐτιῶν τους ! Μονάχα ἔτσι θά σωθοῦμε !

Ἦ Γκαοὺρ ἢ Τζέιν, ἢ Ταταμπού, ἢ Χουχοῦ κι ὁ Ποκοπίκο, ἀκολουθοῦν τή συμβουλὴ τοῦ πολὺπειρου "Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

"Ἐτσι, ὅλοι μαζί, ξεφεύγοντας ἀπὸ τίς προβοσκίδες,

σκαρφαλώνουν καὶ κρύβονται μέσα στ' αὐτιά τῶν τεράστιων ζώων.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Συνηθισμένο φαινόμενο στὴ Ζούγκλα — πρὸ παντός τὸ καλοκαίρι — εἶναι οἱ λυσσασμένοι ἐλέφαντες.

"Ὅποιο μικρὸ ἢ μεγάλο θεριὸ λυσσάξῃ ἐκεῖ, πάνω στά πόδια τῶν ἐλεφάντων ξεσπάει τὴ μανία τῶν δοντιῶν του. Αὐτὰ δαγκώνει καὶ διοχετεύει στά τεράστια παχύδερμα τὸ θανατερό μικρόθιο τῆς λύσ-

Τρομακτικὴ ἐπίδραση κάνουν στ
φαρμακερὲς σαραντοποδ

οὺς ἄμοιρους συντρόφους οἱ
αροῦσες Γιαδ Ἀχάρ.

σας.

Όμως είναι πολύ δύσκολο νά περιγράψω κανείς πόσο τρομακτικό είναι το θέαμα μιάς άγέλης λυσσασμένων έλέφαντων! Τίποτα δέν άπομένει όρθό στο πέρασμά τους. Άνθρωποι και θεριά ποδοπατώνται. Και μεγάλα άκόμα δέντρα σωριάζονται κάτω...

Όσπου κάποτε, κι όταν το άπαίσιο μικρόβιο θά φθάση μέσα θαθεία στο μυαλό τους, γκρεμίζονται κι' αυτοί κάτω. Και ούρλιάζοντας άπαίσια, ξεψυχάνε!

... ..
 'Ο ούρανός της Ζούγκλας έχει άρχισει νά συννεφιάζει...

Οί δυο γίγαντες, οί γυναίκες και οί νάνοι, βρίσκονται τώρα — όπως είδαμε — μέσα στις εύρύχωρες τρύπες τών αυτιών τών τεράστιων έλεφάντων! Ένώ τά λυσσασμένα θηρία συνεχίζουν τόν ξέφρενο καλπασμό τους στην άγρια αυτή περιοχή!

Οί έξη τραγικοί σύντροφοι δέν κινδυνεύουν νά τσακιστούν τώρα από τις προθοσκίδες πάνω στους κορμούς και στα κλαδιά τών δέντρων...

Ή Χουχού κι' ό Ποκοπίκο βρίσκονται πάνω στον ίδιο έλέφαντα. Ή νάνος στο έν' αυτό, και ή πυγμαία στο άλλο...

Ή έλέφαντας αυτός είναι ό πιό μεγαλόσωμος! Και προχωρεί μπροστά από τους άλλους. Σάν άρχηγός τους.

Ή άμοιρη «Μαύρη Γόησσα» κλαίει και κτυπιέται για τό κακό που την περιμένει :

— Καλές κρίμας τ'ά νειάτα

μου, την ώραιότη και την τσαχπινιά μου! Τό χώμα θά μέ φάη την καφερούλα!

Και, σκαρώνοντας κι αυτή ένα στιχάκι, τό φωνάζει στον πολυαγαπημένον Άντρακλά της :

«Τό χώμα θά μέ φάη
 κι ό τάφος ό βαρύς,
 — όπως μάς τρώει όλας —
 Κ' έσύ, Ποκοπικάκι,
 άχ, δέν θά μέ... χαρής.
 — Μέν συγχωρείτε κιόλας! —

— Φίνο, τό στιχάκι σου !
 τής κάνει ό Ποκοπίκο.

Και προσθέτει κυττάζοντάς την θαυμαστικά :

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου !

Όμως νά : Την ίδια στιγμή τά γουρλωμένα κωμικά μάτια τών φωτίζονται παράξενα. Μιά καινούρια σωτήρια ιδέα έχει ξεφυτρώσει πάλι στο διαβλεμένο μυαλό του.

Και τή θάζει άμέσως σ' έφαρμογή :

Έτσι, όπως βρίσκεται μέσα στο κοίλωμα του αυτιού του λυσσασμένου έλέφαντα, τραβάει τή θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του. Βάζει την αίχμη της μέσα στην τρύπα του αυτιού και σπρώχνει μέ δύναμη και όρμη τή λάμα της...

Αυτό ήτανε ! Ή μύτη της χατζάρας βρίσκει πάνω στο άκουστικό τύμπανο του γιγάντιου θηρίου. Τό τρυπάει και φθάνει μέχρι τό μυαλό του.

Ή τεράστιος Έλέφαντας σκοτώνεται άκαριαία. Και

σωριάζεται βαρὺς κάτω!

Τὰ ἄλλα παχύδερμα ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν — καὶ ποὺ στ' αὐτιά τους θρίσκονται οἱ δυὸ γίγαντες καὶ οἱ συντρόφισσές τους — κτυποῦν πάνω στὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ σκοτωμένου συντρόφου τους. Καὶ γκρεμίζονται καὶ αὐτοὶ κάτω, οὐρλιάζοντας λυσσασμένα...

Στὰ καλά τους ὅταν εἶναι οἱ ἐλέφαντες καὶ πέσουν κάτω, τους εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξανασηκωθοῦν. Πολὺ περισσότερο τώρα ποὺ τὸ θανατερὸ μικρόβιο τῆς λύσσας ἔχει φουντώσει μέσα τους. Τώρα ποὺ τὰ μάτια τους εἶναι θαμπὰ καὶ ὁ νοῦς τους θαλωμένος!

"Ετσι ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν καὶ ἡ Ταταμπού, ξεπετιῶνται ἀπὸ τ' αὐτιά τους. Καὶ σκαρφαλώνουν σβέλτοι σ' ἓνα θεόρατο κοντινὸ δέντρο!

Τὸ ἴδιο κάνουν κ' ἡ Χουχού μετὸν θριαμβευτὴ σωτήρα τους, τὸν Ποκοπικό.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ !

Ὅμως τὰ πράγματα δὲν εἶναι, ἀλλοίμονο, ὅπως τὰ φανταστήκαμε...

Οἱ λυσσασμένοι Ἐλέφαντες δὲν θρίσκονται στὰ τελευταῖα τους. Ἐχουν ἀκόμα κουράγιο καὶ δύναμι!

"Ετσι ὁ ἓνας, στηρίζοντας τὸ κορμὶ καὶ τὰ πόδια του πάνω στὸν ἄλλον, καταφέρνουν γρήγορα νὰ σηκωθοῦνε. Νὰ ξανασταθοῦν ὀρθοί...

Ἀμέσως, καὶ σὰ νᾶναι συνεννοημένοι ἀρπάζουν μετ' ἑαυτοὺς τοὺς τὸ τεράστιο κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ πάνω στὰ κλαδιά του θρίσκονται οἱ ἔξη σύντροφοι. Καὶ σπρώχνοντάς τον, ὅλοι μαζί, τὸν ξεθεμελιώνουν...

"Ετσι, ὁλόκληρο τὸ αἰωνόβιο δέντρο' μαζί με τοὺς ἀνθρώπους, γκρεμίζεται κάτω!

Οἱ Ἐλέφαντες ποδοπατᾶνε τώρα, οὐρλιάζοντας, τὰ κλαδιά του. Ψάχνουν νὰ ξαναβροῦνε τὰ θύματα...

Οἱ θέσι τῶν ἔξη συντρόφων ἔχει ξαναγίνει πάλι τραγικὴ. Πλακωμένοι ἀπὸ τὰ θαρεῖα κλαδιά τοῦ πεσμένου δέντρου, δὲν μποροῦν εὐκολὰ νὰ ξεμπλέξουν, νὰ λευθερωθοῦνε καὶ νὰ τὸ θάλουν στὰ πόδια!

Αὐτὴ τῇ φορὰ τὸ μυαλὸ τοῦ Ποκοπικοῦ ἔχει σταματήσει. Ὅσο κι ἂν στίθῃ τὸ κεφάλι του σὰν λεμονόκουπα, δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ τρόπο σωτηρίας. Τὰ λυσσασμένα παχύδερμα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τοὺς ποδοπατήσουν!

Μὰ κι ὁ Γκαούρ, κι ὁ Ταρζάν, κ' οἱ δυὸ γυναικες ἔχουν σαστίσει πιά. Ὅτε κι αὐτοὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ σκεφθοῦν κανένα τρόπο σωτηρίας!

Μονάχα ἡ μελιστάλακτη Χουχού διατηρεῖ κάπως τὴν ψυχραιμίαν της. Καὶ ἀντικρίζοντας τὰ λυσσασμένα θεριά νὰ φθάνουν πρὸς τὸ μέρος τους, ρωτᾷει παραξευμένη τὸν Ποκοπικό :

— Καλὲ γιατί δὲν τὰ σφάζεις, χρυσό μου;

— Φοβᾶμαι μὴ με παραξη-

γήσουνε! τῆς ἀποκρίνεται ὁ νάνος.

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ἔχει μιὰ ἰδέα :

— Καλὲ τότες νὰ τοὺς κόψῃς τὰ ποδάρια! Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μὴ μᾶς... ποδοπατήσουνε. Μὲ συγχωρεῖτε κιδῶλας!

Στὸ μεταξύ οἱ ἥρωές μας ἔχουν καταφέρει νὰ ξεμπλέξουν μέσ' ἀπὸ τὰ κλαδιά ποὺ τοὺς ἔχουν πλακώσει. Καὶ μπροστὰ οἱ γυναικες, πῶς οἱ γίγαντες καὶ τελευταῖοι οἱ νάνοι, ἀρχίζουν νὰ τρέχουν. Εἶναι ἡ φυγὴ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπογνώσεως μπροστὰ στὰ βαρειὰ θανατερὰ πέλματα ποὺ τοὺς κυνηγᾶνε !

Ταυτόχρονα μιὰ τρομακτικὴ θρονιτὴ συγκλονίζει τὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ. Σχεδὸν ἀμέσως, χοντρές ψυχάλες βροχῆς ἀρχίζουν νὰ πέφτουν.

Λίγες στιγμὲς μετὰ, μιὰ φοβερὴ νεροποντὴ ξεσπάει στὴ διψασμένη Ζούγκλα. Σωστός κατακλυσμός!

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀναπάντεχη σωτηρία τῶν ἀγαπημένων μας συντρόφων, ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό :

Οἱ λυσσασμένοι Ἐλέφαντες οὐρλιάζουν ἀπαίσια καθὼς οἱ καταράκτες τοῦ νεροῦ ξεχύνονται πάνω τους. Σταματᾶνε στὸ σημεῖο ποὺ θρῖσκονται. Στριφογυρίζουν γιὰ λίγες στιγμὲς σὰν τρελλοί, σὰν δαιμονισμένοι! Κ' ἕνας - ἕνας σωριάζονται κάτω νεκροί. Σὰ νὰ τοὺς κτύπησαν κεραυνοὶ στὰ κεφάλια!

Τὸ νερό — ὅπως ξέρουμε —

εἶναι ἡ «χαριστικὴ θολή» γιὰ κάθε λυσσασμένον. Νερό χύνουν καὶ στὰ λυσσασμένα σκυλιά γιὰ νὰ τὰ σκοτώσουν, ἂν δὲν ὑπάρχει πρόχειρο ἄλλο ὄπλο...

Ἔτσι καὶ τώρα ἡ βροχὴ ποὺ ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας ἔστειλε τὴν κατάλληλη σιγμὴ, ἔσωσε ἀπὸ θέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο τοὺς ἔξι συντρόφους!

Ὁ Ποκοπικό πανηγυρίζει τὴ σωτηρία τους μ' ἕνα, φρέσκο — φρέσκο, στιχάκι.

**«Εἶναι σωστὰ καὶ πρόσδαρα
τῆς Τύχης τὰ δαρύδια !
Βρέξε, Θεέ μου, κάστανά,
καὶ χιονίσε καρδύδια!»**

Λεύθεροι τώρα οἱ ἔξι σύντροφοι, συνεχίζουν τὴν τραγικὴ πορεία τους, μέσα στὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ καὶ φοβερὴ περιουχί... Λαχταροῦν νὰ φθάσουν στὴ δική τους, στὴ γνώριμὴ καὶ ἀγαπημένη τους Ζούγκλα!

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Χουχοὺ μурμουρίζει κάπως δυνατὰ. Γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Ποκοπικό ποὺ προχωρεῖ πλάι τῆς :

— "Ἀχ, καλέ! Βαρέθηκα πιά στὴν ξενητεία! Προτιμῶ ὁ γαμπρὸς νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ μέρη μας : «Παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι ἄς εἶν' καὶ μπαλωμένο»! Μὲ συγχωρεῖτε κιδῶλας!

**ΕΝΑΣ «ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ**

"Ὁμως ἀλλοίμονο! Φαίνε-

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τοὺς πέντε
πρισμένους συντρόφους :

— Φτού σας, νὰ μὴν ἀδασκαθῆτε ! τοὺς κάνει.

ταὶ δὲν εἶναι γραφτὸ στοὺς
ἄμοιρους συντρόφους νὰ φθά-
σουν στὴ μακρινή περιοχή
τους...

Ἡ τρομακτικὴ νεροποντὴ ἔ-
χει ἀρχίσει νὰ κοπάξῃ τώρα.
Καί, σιγά - σιγά, σταματᾷ...

Τὸ κατάξερο καὶ διψασμέ-
νο ἀπὸ τὸν καφετὸ ἥλιο χώ-
μα τῆς Ζούγκλας, ἔχει ἀπορ-
ροφήσει κιδλας τοὺς καταρ-
ράκτες τοῦ νεροῦ ποὺ ἐχύθη-
καν ἀπὸ τὸν οὐρανό... Πρί-
περάσει λίγη ὥρα, τὸ ἔδαφος
ξαναγίνεται στεγνὸ, σχεδὸν
ὅπως καὶ πρὶν.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τα

ταμπού, ἡ Τζέιν, ἡ Χουχού κι
ὁ Ποκοπίκο συνεχίζουν τὴ
μαρτυρικὴ πορεία τους. Εἶ-
ναι ὅμως ὅλοι τοὺς κατάκοποι
καὶ ἀφάνταστα ἐξαντλημένοι!

Ξαφνικὰ μιὰ γλυκεῖα καὶ
δροσερὴ κοριτσίστικη φωνὴ
φθάνει στ' αὐτιά τους :

— Σταθῆτεεε! Σταθῆτε,
καλοὶ μου ἄνθρωποι!

Οἱ ἔξι σύντροφοι σταμα-
τοῦν στὴ θέσι ποὺ ὀρίσκονται.
Ψάχνουν μὲ τὰ μάτια τοὺς
γύρω.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμὲς, μιὰ πανέμορφη
καὶ χαριτωμένη μελαψὴ μι-

κρούλα φθάνει τρέχοντας μπροστά τους.

— Έσύ μάς φώναξεις; ρωτάει καχύποπτος ο Ταρζάν.

— Ναι, 'Αφέντη μου, έγώ! Για νά σᾶς σώσω από τὸ χαμό πού σᾶς περιμένει...

— Γιατί; ρωτάει ὁ Γκαούρ;

— Ἡ μελαψὴ κοπελλίτσα, τοὺς ἐξηγεῖ :

— Τὸ μονοπάτι αὐτὸ πού ἔχετε πάρει, θὰ σᾶς ρίξη στὶς παγίδες τῶν «Τρελλῶν Ἀνθρωποφάγων»! Καὶ θὰ θρῆτε τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο ἀπὸ τὰ πεινασμένα σαγόνια τοὺς! Ἰρρέπει νὰ πάρετε 'κεῖνο τὸ ἀριστερὸ μόνοπάτι. Μονάχα ἔτσι θὰ ξεφύγετε ἀπ' αὐτούς! Γιατὶ ἀλλοιμονό σας ἂν πέσετε στὶς θαθεῖες παγίδες τοὺς. Κανένας πιά δὲν θὰ μπορέσει νὰ σᾶς γλυτώσῃ!

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ, μικρούλα μου; τὴ ρωτάει ἡ Τζέιν.

— Μὲ λένε Λάουμπα! Ζῶ στὴ Χώρα τοῦ «Λευκοῦ Βασιλιά» Μονάχα αὐτὸν φοβοῦνται οἱ «Τρελλοὶ Ἀνθρωποφάγοι». Γιατὶ ὁ Βασιλιάς μας ἔχει ἐπάνω του πολλοὺς κεραυνούς. Καὶ τοὺς ρίχνει στὰ κεφάλια τοὺς...

— Βλαμμένη εἶναι ἡ λεγάμενη! μουρμουρίζει ὁ Ποκοπικό γιὰ τὴν πανέμορφη μελαψὴ κοπέλλα.

— Βλαμμένη καί... ἀσχημομούρα! προσθέτει ἡ Χουχού.

Ὁ Ταρζάν τραβάει τὸν Γκαούρ καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες:

— Πᾶμε! τοὺς κάνει. Ἡ μι-

κρὴ αὐτὴ δὲν ξέρεي τί λέει.

— Δὲν θ' ἀλλάξουμε μονοπάτι ; τὸν ρωτάει ὁ Γκαούρ.

— Γιὰ ποιὸ λόγο; Θὰ πιστέψουμε δηλαδὴ στὰ παραμύθια καὶ στὶς φαντασίες τῆς μισότρελλης αὐτῆς;

Καὶ ξεκινᾶνε, συνεχίζοντας τὴν πορεία τοὺς...

Ὁ Ποκοπικό ἀποχαιρετᾶται «διὰ χειραψίας» τὴ χαριτωμένη μελαψὴ νέα :

— Ἀλεθρουάρ, μαμζέλ... Λάμπα! Μὲ συμπαθᾶς πού δὲν σοῦ ἔκανα ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις, καθότι τυγχάνει μπροστὰ ἡ Χουχού. Καὶ θὰ μοῦ ροδοψήσῃ τὸ σθέρκο μέ... στράκες !

Ἡ Μικρὴ βλέπει τοὺς δυὸ γίγαντες καὶ τὶς συντροφισσές τοὺς πού φεύγουν. Καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι :

— Ὅχι! Σταθῆτεεε ! Μὴ προχωρεῖτε σ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι ! Θὰ πέσετε στὶς παγίδες τῶν «Τρελλῶν Ἀνθρωποφάγων»! Οὔτε ἓνας δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δόντια τοὺς!

Ὅμως κανένας δὲν τοὺς δίνει σημασία. Μονάχα ὁ Ποκοπικό τὴ ρωτάει :

— Δὲν μοῦ λές, θρὲ Λάμπα : Οἱ ἀνθρωποφαγάδες αὐτοὶ στὰ κεφάλια δὲν τὴν ἔχουνε τὴν τρέλλα ;

— Ναι, τοῦ γνέφει ἐκεῖνη μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ της.

— Τότες μὴ σὲ νοιάζει ; Θὰ τοὺς τὰ κόψω μὲ τὴ χατζάρα μου καὶ θὰ... φρονιμειψουνε !

Καὶ ξεκινάει τρέχοντας γιὰ νὰ φθάσῃ τοὺς ἄλλους συν-

τρόφους του πού στο μεταξύ έχουν ξεμακρύνει...

Η δμορφη μελαψή κοπέλα στέκει για λίγες στιγμές ακίνητη στη θέση που βρίσκεται. Κυττάζει με τρόμο και φρίκη τους Ξξη συντρόφους να χάνονται στο βάθος του τραγικού μονοπατιού...

Τέλος γυρίζει απότομα. Ξεκινάει τρέχοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση. Σα να θιάζεται να φθάση κάπου... Σίγουρα θά τραβήξει για το πρωτόγονο χωριό της...

ΤΟ ΖΑΡΚΑΔΙ ΠΟΥ ΦΩΝΑΖΕΙ

"Ας αφήσουμε όμως την παράξενη αυτή μικρούλα να τρέχει. Κι ας παρακολουθήσουμε τον Γκαούρ, τον Ταρζάν και τους άλλους που συνεχίζουν την πορεία προς τη μακρινή περιοχή τους.

Προχωρούν αρκετά, χωρίς τίποτα το άπρόοπτο να τους συμβή...

Μεγάλη τρελλάρα ήτανε ή λεγάμενη! μурμουρίζει ο Ποκοπίκο.

Η Χουχού συμπληρώνει πάλι με κακία :

Και «τρελλάρα» και ... άσχημομούρα !

Ξαφνικά το θέλασμα ενός μικρού ζώου, φθάνει στ' αυτιά τους :

Μέεεεε ! Μέεεεεεεεεε !

Ο Ταρζάν και η Τζέιν — πεινασμένοι καθώς είναι — ενδιαφέρονται ζωηρά γι' αυτό.

Ζαρκάδι είναι ! κάνει ο

Αρχοντας της Ζούγκλα και τραβάει με θιάσει το μαχαίρι του.

Πρέπει να μη μάς ξεφύγει ! συμπληρώνει ή συντρόφισσά του, τραβώντας κι αυτή το πιστόλι της.

Ο Ποκοπίκο μурμουρίζει χωρίς διάθεσι :

Του λόγου μου δεν ενδιαφέρομαι ! Καθότι σφάζω μόνον από Κόνικλο και κάτω !

Ο Γκαούρ συμβουλεύει τον Ταρζάν :

Καλύτερα να προχωρήσουμε, αδελφέ μου ! Αμα, με το καλό φθάσουμε στη Ζούγκλα μας θά βρης ζαρκάδια για να ψήσετε και να φάτε !

Και προσθέτει ανήσυχος κάπως :

Τούτη ή περιοχή είναι άγνωστη σ' εμάς ! Το καλύτερο είναι να φύγουμε όσο γίνεται πιο γρήγορα απ' εδώ... Κάθε καθυστέρηση μπορεί να μάς στοιχήση ακριβά... Ο Θεός ξέρει πόσοι κίνδυνοι μάς παραμονεύουν !

Ο Ταρζάν γελάει :

Χά, χά, χά ! Όστε τρομοκρατήθηκες κ' εσύ από τα λόγια της μελαψής μικρούλας ! Χά, χά, χά !

Και η Τζέιν, γελώντας επίσης, συμπληρώνει :

Χά, χά, χά ! Αλλά μη φοβάσαι, Γκαούρ ! Αφού ο Ταρζάν κ' εγώ θρискόμαστε κοντά σου, δεν πρέπει ν' ανησυχής. Ό,τι κι αν σου συμβή, θά σε βοηθήσουμε. Θά σε σώσουμε !

Ο μελαψός γίγαντας δεν

ἀποκρίνεται. Ρίχνει μονάχα μιὰ ματιά στην Ταταμπού που τὰ μεγάλα μαύρα μάτια της ἔχουν σκοτεινιάσει ἀπὸ τὸ θυμό. Τῆς ψιθυρίζει πολὺ σιγά :

— Συγκρατήσου, ἀγαπημένη μου! Ὅλοι ἔχουμε τὰ ἐλαττώματά μας !

Οἱ φωνές τοῦ μικροῦ ζαρκαδιοῦ ἐξακολουθοῦν ν' ἀκούγονται. Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν — ὁ πρῶτος σφίγγοντας τὸ μαχαίρι κ' ἡ δευτέρα τὸ πιστόλι της — ξεκινᾶνε τώρα. Ψάχνουν στὴ γύρω τους πυκνὴ θλάσθησι νὰ τὸ θροῦν...

Ὁ Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχοῦ — ψόφιοι κι αὐτοὶ στὴν πείνα — τοὺς ἀκολουθοῦν. Ὁ νᾶνος παρηγορεῖ τὴν πυγμαία :

— Πάμε, μωρή Μαμζέλ ! Θὰ γλείψουμε κ' ἐμεῖς κανένα κοκκαλάκι !

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού μένουν στὴ θέσι πού θρίσκονται. Κάθονται μονάχα κατάκοποι καθὼς εἶναι — σὲ μιὰ μεγάλη χορταριασμένη πέτρα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Δὲν ἔχει περάσει πολλὴ ὥρα ὅταν ξαφνικὰ τέσσερες ἀπεγνωσμένες φωνές φθάνουν στ' αὐτιά τους :

— Βοήθειασα! Βοήθειασα!

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι τὶς ἀναγνωρίζουν : Εἶναι οἱ φωνές τοῦ Ταρζάν, τῆς Τζέιν, τῆς Χουχοῦς καὶ τοῦ Ποκοπίκο !

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού πετιῶνται ὀρθοὶ καὶ ἀνήσυχτοι. Γιά λίγες στιγμὲς ἀφουγγρά-

ζονται χαμένα πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούγονται οἱ φωνές...

Τέλος κ' οἱ δυὸ μαζί — σὰν ἀπὸ σύνθημα — ξεκινᾶνε τρέχοντας. Βιάζονται νὰ φθάσουν ἐκεῖ πού κινδυνεύουν οἱ ἀγαπημένοι τους σύντροφοι...

— Βοήθειασα! Βοήθειασα!

Τὰ τραγικὰ ξεφωνητὰ πού συνεχίζονται, τοὺς προσανατολίζουν γιὰ νὰ θροῦνε, χωρὶς ἄσκοπες περιπλανήσεις, τὸ σημεῖο πού ἀκούγονται οἱ φωνές.

Ὅμως ἀλλοίμονο !

Οἱ δυὸ ἀτρόμητοι Ἕλληνες δὲν ἔχουν προλάβει νὰ κάνουν λίγα βήματα, ὅταν κάτι φοβερὸ κι ἀναπάντεχο γίνεται :

Ὁ Γκαοῦρ ἀκούει ξαφνικὰ τὴν Ταταμπού πού τρέχει πλάϊ του, νὰ θγάξῃ σπαρακτικὸ ξεφωνητὸ :

— Ἀασα !

Ταυτόχρονα καὶ νὰ σωριάζεεται θαρειὰ κάτω στὸ παχὺ γρασίδι...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, πού ἀπὸ κεκτημένη ταχύτητα εἶχε προχωρήσει δυὸ - τρία βήματα, ξαναγυρίζει...

Μὰ τί νὰ 'δοῦνε τὰ μάτια του : Ἐνα τεράστιο, πράσινο καὶ μὲ μαῦρες θούλες, φίδι, ἔχει τυλῆξει τὶς ἀπαίσιες κουλοῦρες τοῦ καρμιοῦ τοῦ γύρω στὰ πόδια τῆς ἀμοιρης Ταταμπού. Σὲ λίγο θὰ τυλιχτῇ καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ της. Γιά νὰ τῆς τσακίσῃ τὰ κόκκαλα. Γιά νὰ τὴν καταδροχθίσῃ...

Στὸ μεταξὺ τ' ἀπεγνωσμένα ξεφωνητὰ τοῦ Ταρζάν καὶ τῆς Τζέιν ἀκούγονται πιδὺ δυ-

νατά :

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Ο μελαψός γίγαντας βλέπει την τραγική θέσι που βρίσκεται η πολυαγαπημένη συντρόφισσά του. "Ομως δέν έχει καθόλου καιρό για χάσιμο! Πρέπει να φθάση γρήγορα κοντά και στους άλλους συντρόφους του που κινδυνεύουν!

"Ετσι, παίρνει μιά γρήγορη απόφασι : "Αρπάζει στην άγκαλιά του την πεσμένη Ταταμπού, μαζί με το τεράστιο φίδι που βρίσκεται κουλουριασμένο στα πόδια και στο κάτω μέρος του κορμιού της. Και ξαναρχίζει να τρέχει με το θαρύ και φοβερό του φορτίο. Πρέπει, με κάθε θυσία, να μάθη τον κίνδυνο που διατρέχουν κ' οι άλλοι. "Υστερα θα ὄρη τον καιρό να πνίξη το φίδι που έχει αγκαλιάσει θανατερά την αγαπημένη του.

Και τρέχει ακράτητος σαν τρελλός! Ένω οι φωνές ακούγονται ὅλο και πιο κοντά του...

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΔΟΛΩΜΑ

"Ωσπου τέλος φθάνει στο σημείο που βρίσκονται ο Ταρζάν κ' οι άλλοι. "Έχουν πέσει σε μιά πρωτόγονη θαθεία παγίδα. "Απ' αυτές που σκάθουν οι ιθαγενείς για να αιχμαλωτίζουν τ' άγρια θηρία.

"Ήταν σκεπασμένη με λεπτά κλαδιά και χλωρά χαμόκλαδα. "Ετσι ξεγελάστηκαν ο Ταρζάν, η Τζέιν κ' οι

νάνοι! Και πέσαν στο θάθος της χωρίς να το καταλάβουν.

Ο Γκαούρ, κρατώντας πάντα στην άγκαλιά του την Ταταμπού με το φίδι, στέκει πάνω απ' τη θαθεία παγίδα :

— Περιμένετε! τούς φωνάζει. Γρήγορα θα σας πετάξω ένα γερό χορτόσχοινο για να γυήτε...

Η φωνή του Ποκοπίκο, από κάτω, τον καθησυχάζει. "Επιναλασθάνει σε τόνο ειρωνικό τα λόγια που είχε πη, πριν λίγο, η Τζέιν :

— Μην ανησυχής, Γκαούρ!

"Ο,τι κι αν σου συμβή, εμείς θα σέ... βοηθήσουμε! Θα σέ... σώσουμε!

Κ' ενώ, κάτω από την παγίδα ακούγονται οι αδύναμες φωνές του μικρού ζαρκαδιού, ο νάνος προσθέτει :

— Πάντως το «δόλωμα» πούχανε θάλει για να μās πιάσουνε, τό... πιάσαμε! "Αλλά κατά τα φαινόμενα θα το φάμε στόν... "Άλλο Κόσμο!

Ο Γκαούρ κάνει τώρα να παρατήση κάτω τη μελαψή συντρόφισσά του που πονάει αφάνταστα από το σφίξιμο του φιδιού. "Υστερα να το πνίξη, για να τη λευθερώση από το θανατερό αγκάλιασμά του.

Μά με την κίνησι που κάνει, το μαυροπράσινο έρπετο θρίσκει την αύκαιρία. Τυλήγεται απότομα και στα πόδια του μελαψού γίγαντα. Κ' εκείνος, χάνοντας την ίσορροπία του πέφτει κάτω, μαζί με την Ταταμπού που κρατάει στα χέ-

ρια του...

“Όμως θρίσκειται, αλλοίμονο! άκρη - άκρη, στὰ χείλια τής θαθείας παγίδας. Καί στην άπεγνωσμένη προσπάθεια πού κάνει νά συγκρατηθή, γλυστράει. Καί γκρεμίζεται, μαζί με τή συντρόφισσά του! και τὸ φίδι, στὸ λάκκο!

— Καλῶς τὰ παιδιά ! κάνει με κέφι ὁ Ποκοπικό.

Καί προσθέτει :

— “Αμα θγοῦμε τώρα ἀπὸ τὸ μέσα, νά μου... τελεγραφήσετε !

Με τὴν πῶσι τους στὴν παγίδα, τὸ τεράστιο φίδι ξετυλήχτηκε ἀπ’ τὴν Ταταμποῦ καὶ τὸν Γκαούρ. Στριφογυρίζει, σφυρίζοντας ἀνήσυχο, δεξιά κι ἀριστερά. Σὰ νὰ ζητάει διέξοδο νὰ φύγει.

Ἡ Τζέιν — σθέλτη ὅπως πάντα — τὸ ἀρπάζει με τὶς δυὸ τῆς παλάμες ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἐνῶ ὁ Ταρζάν, ἔτσι με τὴ βοήθειά της, καταφέρνει νὰ τοῦ κόψει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι !

Ὁ Ποκοπικό τὸν καμαρώνει :

— Μπράβο, Μεγαλειότατε. Φίνα τόσφαξες τὸ φιδάκι. “Αρ χεψες, γλέπω, νὰ παίρνης τὰ... κόλπα μου !

Ἡ κακιά Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας θρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ χύσει τὸ φαρμάκι της. Καί κυττάζοντας προστατευτικά τὸν Γκαούρ, τοῦ λέει :

— Δὲν σοῦ εἶχαμε πεῖ : “Αμα θρίσκεσαι κοντὰ μας, μὴ φοβᾶσαι !

Τώρα καὶ οἱ ἔξη σύντροφοι θρίσκονται αἰχμάλωτοι στὸ

θάθος τῆς φοβερῆς παγίδας. Τὰ τοιχώματά της εἶναι ἀπὸ τομα καὶ χωρὶς καμμιὰ προεξοχή. Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον, μονάχοι τους, νὰ θγοῦν ἀπὸ κεῖ μέσα !

Ἡ Χουχού κλαψουρίζει ἀπελπισμένα :

— Καλὲ καλὰ μᾶς τόλεγε ἐκείνη ἡ μελαψοειδής... ἀσχημοῦρα ! Σίγουρα ἡ παγὶς αὐτὴ θὰ ἀνήκει στοῦς... «Παράφρων Ἀνθρωποφάγους» !

Ὁ Ποκοπικό — με τὸ αἰώνιο κέφι του — τὴν παρηγορεῖ :

— Καὶ τί φοβᾶσαι, μωρὴ Μαμζέλι; Ἐσένα δὲν θὰ σὲ πειράζουνε: «Ἀνθρωποφάγοι» εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν εἶναι... κατισκοφάγοι !

ΟΙ ΦΟΒΕΡΕΣ ΓΙΑΒ ΑΧΑΡ !

“Όμως ξαφνικά ἡ ἄσχημη θέσι πού θρίσκονται οἱ ἔξη παγιδευμένοι σύντροφοι γίνεται τραγικὴ :

Ἐνα παράξενο κι ἀνάλαφρο σούρσιμο ἀκούγεται στὸ μισοσκοτάδο τῆς παγίδας. Σὰ νὰ προέρχεται ἀπὸ ἀμέτρητα μικροσκοπικά ποδαράκια...

“Ολοι με μιᾶς ρίχνουν τὰ μάτια τους κάτω ἀνήσυχτα. Καὶ δὲν ἀργοῦν ν’ ἀντικρύσουν τὴν τρομερὴ συμφορὰ πού πρόκειται νὰ τοὺς βρῇ :

Ἐκατοντάδες μικρὲς κόκκινες σαρανταποδαροῦσες ἀπ’ αὐτὲς πού οἱ ἰθαγενεῖς τὶς λένε «Γιάβ Ἀχάρ» πού θὰ πῇ : κόκκινο φαρμάκι — ἔχουν ξετρυπώσει ἀπ’ τὶς γύρω στὰ

τοιχώματα τρύπες. Καί κά-
νουν θανατερή επίδρομή επά-
νω τους.

Μιά απ' αυτές, δαγκώνη
πρώτη τή Χουχού. Κ' εκείνη
ξεφωνίζει σπαρακτικά :

— Σφάχτες, Ποκοπικάκι
μου ! Σφάχτες γιατί θά μέ
φάνε κ' είμαι ανύπαντρη κο-
πελλίτσα, ή καφερή !

‘Ο νᾶνος τήν απογοητεύει :

— ‘Αδύνατον ! Σαρανταπο-
δαρούσες δέν σφάζω. ‘Αν ή-
τανε... σαραντακεφαλούσες,
μάλιστα !

‘Ο Γκαούρ, ό Ταρζάν, ή
Τζέιν καί ή Ταταμπού γρή-
γορα νοιώθουν τά πρώτα φα-

μακερά δαγκώματα τών ἀμέ-
τρητων Γιαθ ‘Αχάρ !

Καί μουγγρίζοντας όλοι
τους από τούς άβάστακτους
πόνους, αρχίζουν νά χοροπη-
δάνε σάν τρελλοί. Νά τις πο-
δοπατάνε μέ τις γυμνές, άλ-
λά σκληραγωγημένες πατου-
σες τους. Νά τις λυώνουν κά-
τω απ' αυτές !

Μονάχα τόν Ποκοπικό δέν
δαγκώνουν. Μά ούτε καί τόν
πλησιάζουν καν...

‘Ο νᾶνος καμαρώνει :

— Φοβούνται, όι φουκαριά-
ρες ! Καί μέ τό δίκηο τους,
έδω πού τά λέμε ! Καθότι άν
μέ δαγκώσουνε θά... ψοφή-

Οί άγριοι ‘Ανθρωποφάγοι δγάζουν από τήν παγίδα — δεμέ-
νους μέ χορτόσχοινα — τούς έξη συντρόφους... Στο με
ταξύ ή φωτιά είναι έτοιμη...

σουνε άκαριαίως !

Μά ή Χουχού, παρ' όλους
τούς πόνους πού νοιώθει, δέν
μπορεί νά μὴν τοῦ φωνάξη :

— «Αμ' θά σέ δαγκώνανε
κ' έσένα, χρυσό μου! Μά έχε
χάρι πού δέν... πλένεσαι !
Τίς ζαλίζουνε τά... μύρα
σου καί παίρνουνε δρόμο !

Οί δυό γίγαντες κ' οί συν-
τρόφισσές τους συνεχίζουν τό
έξφρενο χοροπήδημα. Τίς πο-
δοπατάνε καί τίς σκοτώνουν!

Όμως τίποτα δέν καταφέρ-
νουν. Οί κόκκινες σαρανταπο-
δαροῦσες εἶναι άμέτρητες. Ά-
δύνατο νά τίς έξοντώσουν ό-
λες...

Στό μεταξύ οί Γιαθ Άχάρ
έχουν καταφέρει νά σκαρφα-
λώσουν στά κορμιά καί στά
κεφάλια τους άκόμα. Τούς
δαγκώνουν παντοῦ ξεχύνον-
τας τό φαρμάκι τους πού μοιά-
ζει μέ φαρμάκι σφήκας !

Φαίνεται όμως πώς κάποτε,
τό φαρμάκι του σώνεται. Δέν
έχουν πιά άλλο νά ξεχύσουν
στά μαρτυρικά θύματά τους...

Κι άρχίζουν νά φεύγουν.
Νά ξαναπαίνουν καί νά χά-
νωνται στίς γύρω τρύπες πού
θρίσκονται στά χωματένια
τοιχώματα τής τραγικής πα-
γίδας...

Σέ λίγο δέν άπομένουν έ-
κεί παρά μονάχα οί ποδοπα-
τημένες καί σκοτωμένες Γιαθ
Άχάρ από τούς δυό γίγαντες
καί τίς συντρόφισσές τους...

Ο Γκαούρ, ό Γαρζάν, οί
δυό γυναίκες κ' ή Χουχού,
σωριάζονται κάτω μισοπεθα-
μένοι. Μουγγρίζουν από τούς
πόνους. Άνασπίνουν βαρειά

καί γρήγορα άπ' τίς άπεγνω-
σμένες προσπάθειες πού είχαν
κάνει γιά νά σωθοῦν...

ΟΙ «ΠΑΡΑΦΡΩΝ» ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

Όμως, σχεδόν άμέσως,
κάτι πολύ παράξενο συμβαί-
νει :

Τά κορμιά τους, πού είχαν
δεχθί τ' άμέτρητα φαρμακε-
ρ άδαγκώματα από τίς κόκ-
κινες σαρανταποδαροῦσες, άρ-
χίζουν νά πρίζονται. Νά φου-
σκώνουν! Νά τουμπανιάζουν,
όπως λένε! Τόσο πολύ, πού
σέ λίγο όλοι τους — έκτός ά-
πό τόν Ποκοπίκο — έχουν κυ-
ριολεκτικά παραμορφωθί.
Μοιάζουν μέ τραγικές ανθρω-
πινες μπάλλες!

Ο νάνος τούς κυττάζει
θαυμαστικά :

— Βρέ πώς... παχύνετε !
Φτού νά μὴν άθασκαθίτε !
Καί άσκιά νάσαστε — πού
λέει ό λόγος — δέν θά φου-
κώнат' έτοι! Πολύ σās γου-
σάρω, άδερφέ μου !

Υστερα, γυρίζοντας πρός
τό μέρος πού θογγάει ή Χου-
χού, συνεχίζει :

— Τοῦ λόγου σου άσταου ά-
δερφούλα μου! "Ησανε πού-
σανε σάν φώκια ! Τώρα πα-
ράγινες ! Γίνηκες σάν... ά-
ρεόστατο !

Καί τής σκάει άπότομα τό
άπαραίτητο στιχάκι :

«Άμάν Χουχού μου, άμάν
(Χουχίτσα!

Στόν «Άλλο Κόσμο» όταν
θά πάμ'

θὰ σὲ τρυπήσω μὲ μιὰ καρ-
φίτσα
γιὰ νὰ σ' ἀκούσω νὰ κάνης...
(μπάμ!)

Ἀμίμητος, ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ Ποκοπίκο! Καὶ στίς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς καταφέρνει νὰ μὴ χάνῃ τὸ κέφι καὶ τὴν αἰσιοδοξία του!

Εἶχε θέβαια καὶ τὴν τύχη -- ποιὸς ξέρει γιατί -- νὰ μὴ τὸν δαγκώνουν οἱ φαρμακερὲς σαρανταποδαροῦσες Γιὰθ Ἀχάρ.

— Ἀλλοιῶς, ἀδερφέ μου, θάχα γίνῃ κ' ἐγώ... μπαλ-
λὸνι Χριστουγιεννιάτικο! οὐλ
λογιέται.

— Ὁμως, ξαφνικά, ἄγρια οὐρλιαχτὰ καννίβαλων ἀκού-
γονται νὰ πλησιάζουν.

— Ἀμάσαν, καὶ καλῶς τὰ
δεχτήκαμε! κάνει ὁ νᾶνος.

Ἡ Χουχού, πεσμένη κάτω
βρίσκεται, μόλις καταφέρνει
νὰ ψιθυρίσῃ :

— Αὐτοὶ θᾶναι ! Οἱ «παρά-
φρων Ἀνθρωποφάγοι»!

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει πάλι
θλιθερά τὴν κεφάλα του :

— Ἀμα γλυτώσετε ἀπὸ
δαύτους νὰ μοῦ... ξανατελε-
γραφήσετε !

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμὲς, ἓνα μπουλούκι
ἀπὸ μαύρους καννίβαλους
φθάνει. Κι ὅλοι μαζί περικυ-
κλώνουν τὸ ἀνοιγμα τῆς πα-
γίδας !

Σκύβουν ἀμέσως, κάτω.
Ἀντικρύζουν τοὺς πιασμέ-
νους συντρόφους καὶ ἀλαλά-
ζουν μὲ ἄγρια χαρά :

— Λάχ ἀθλὸν λουμποῦζ ἄ-

ρέν !

Ποῦ στὴ διάλεκτό τους θὰ
πῇ : «Οἱ κοιλίες μας θὰ χορ-
τάσουν κρέας»!

Οἱ δυὸ γίγαντες, οἱ συντρό-
φισσές τους καὶ ἡ πυγμαῖα —
πρισμῆνοι καὶ μισοαναίσθητοι
καθὼς βρίσκονται — εἶναι ἄ-
νικανοι ν' ἀντιδράσουν πιά.
Ἀνενόχλητοι οἱ ἀνθρωποφά-
γοι θὰ τοὺς καταβροχθίσουν,
ἂν κατέβουν κάτω...

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο βρίσκε-
ται στὰ σύγκαλά του. Μὰ τί
θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ κι αὐ-
τός, ἀντίκρυ σὲ τόσοις ἄγρι-
ους καννίβαλους. Ποῦ δὲν εἶ-
ναι μονάχα ἄγριοι μὰ καὶ
τρελλοὶ! Κυττάξτε τὰ κόκκι-
να μάτια τους πῶς λάμπουν
παράξενα !

Καλὰ τὸ εἶπε ἡ Χουχού :
Σίγουρα θὰ εἶναι οἱ τρελλοὶ
Ἀνθρωποφάγοι ποὺ ἔλεγε ἡ
ἄμορφη μελαψὴ Λαούμπα...

Ὁ νᾶνος ἀπὸ τὸ θάθος τῆς
παγίδας ποὺ βρίσκεται τρα-
βάει τὴ χιτῶνά του. Καὶ
τοὺς φωνάζει φιλικὰ :

— Γειά σας, Πεινάλες ! Πο-
λὺ σᾶς γουστάρω, ἀδερφέ
μου ! Ὅποιος ἀπὸ σᾶς ἔχει
πονοκέφαλο, ἄς κατέλθῃ κά-
τωθεν νὰ τοῦ τὸν... γιατρέ-
ψω !

Καὶ προσθέτει μὲ συμπό-
νια :

— Τοὺς ἀπόρους σφάζω...
δωρεάν !

ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΛΑΣΙΣ !

Ὁμως τὸ κέφι καὶ ἡ αἰσιο-
δοξία τοῦ νᾶνου δὲν κρατᾶνε

για πολύ ακόμα...

‘Ο πιό μεγαλόσωμος απ’
οτὺς τρελλοὺς καννίβαλους
διατάζει τοὺς ἄλλους :

— Χοὺν θαμποὺ ταρὰ χισί
μπουνάχ!

‘Αμέσως ἐκείνοι σκορπίζουν
τρέχοντας πρὸς τὰ γύρω
αἰωνόβια δέντρα. Κόβουν γε-
ρὰ καὶ μακρὰ χορτόσχοινα.
Δένουν τὶς ἄκρες τοὺς στοὺς
πιό κοντινοὺς κορμούς. Καὶ
τὶς ἄλλες τὶς πετᾶνε μέσα
στὴν παγίδα...

‘Υστερα, ἀπὸ τὰ κρεμασμέ-
να αὐτὰ χορτόσχοινα πιάνον-
ται οἱ φοβεροὶ πεινασμένοι
ἀνθρωποφάγοι. Καὶ γλυ-
στρώντας κατεβαίνουν σὸ
θάθος τοῦ τραγικοῦ λάκκου.

‘Εκεῖ δένουν μὲ αὐτὰ, ἕναν
- ἕναν, τοὺς πριμομένους κι ἄ-
νήμερους συντρόφους. ‘Ακό-
μα καὶ τὸν Ποκοπικό. Καὶ
σκαρφαλώνοντας πάλι, τοὺς
τραβοῦν καὶ τοὺς θγάζουν ἐ-
πάνω...

‘Ο νᾶνος τοὺς θερμοπαρα-
καλάει :

— ‘Απὸ μένα τί θὰ φᾶτε,
ἔρε παιδιά ; ‘Αφήστε με νὰ
πάω στὰ κομμάτια ! Δὲν γλέ-
πετε τί... θρεφτάρια ἔχετε
νὰ κολατσίσετε ; ‘Υστερις τοῦ
λόγου μου εἶμαι καὶ «σκλη-
ρὸς ἄντρας». Τὸ ὅποῖον τυ-
γᾶνω δυσκολοχώνευτος. Θὰ
βαρυστομαχιάσετε, ἀδερφέ
μου !

Ποιὸς τὸν ἀκοῦει ὁμως...

‘Ο ἀρχηγὸς τῶν τρελλῶν
Καννίβαλων δίνει καινούρια
διαταγὴ τώρα σὸ πεινασμένο
σκυλόλοῦ του :

— ‘Αράφ χαλάμ ντουφού

σαρσάρ !

‘Εκείνοι ξανασκορπίζουν γύ-
ρω. Μαζεύουν τώρα ξερὰ
κλαδιά. Φτειάχνουν ἀπὸ αὐτὰ
ἕναν μεγάλο σωρό. ‘Υστερα,
τρίβοντας γυαλιστερές πέ-
τρες, ἀνάβουν πρῶτα ξερὰ
φύλλα καὶ φρύγαντα...

Τέλος θάζουν φωτιά στὰ
κλαδιά. Καὶ τεράστιες φλόγες
ξεπηδᾶνε !

‘Ο Ποκοπικό — δεμένος κα-
θὼς θρίσκεται μαζί μὲ τοὺς
ἄλλους — βλέπει τὶς φλόγες
καὶ μουρμουρίζει :

— “Ὅσο «σκληρὸς ἄντρας»
κι ἂν εἶμαι, μὲ τέτοια φωτιά,
ἀδερφέ μου, θὰ γίνω... λου-
κούμι !

... ..
Τέλος οἱ φλόγες σιγὰ - σι-
γὰ χαμηλώνουν ὥσπου χά-
νονται πιά. Τώρα δὲν ἀπομέ-
νει παρὰ ἡ μεγάλῃ κόκκινη
θράκα.

‘Ο ἀρχηγὸς τῶν τρελλῶν
ἀνθρωποφάγων διατάζει νὰ
πετάξουν πάνω σ’ αὐτὴν τοὺς
ἔξη συντρόφους. Θὰ τοὺς ρο-
δοψήσουν πρὶν τοὺς φᾶνε !

Οἱ καννίβαλοι τοὺς σηκώ-
νουν στὰ χέρια τους. Προχω-
ροῦν πρὸς τὸ μέρος πού κα-
πνίζει ἡ κόκκινη θανατερὴ
θράκα !

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ
θὰ τοὺς πετάξουν — δεμένους
ὅπως εἶναι — πάνω σ’ αὐτήν !

Φρικτὸ μαρτύριο καὶ τρα-
γικὸς θάνατος τοὺς περιμέ-
νει !

‘Απὸ πουθενὰ δὲν προσμέ-
νουν βοήθεια. Κανένας πιά
δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς σώ-
σῃ !

Ἡ Χουχού ψιθυρίζει δακρυ-
σμένη στὸν Ποκοπίκο :

— Καλὲ τὸ μόνο πού εὐχο-
μαι, χρυσό μου, εἶναι νὰ μᾶς
φάη καὶ τοὺς δυό μας ὁ ἴδιος
ἀράπης ! Γιὰ νὰ χωνέψουμε
στὴν κοιλιά του ἀγκαλιασμέ-
νοι !

“Ὁμως νά: Ξαφνικά ἤχοι
πὸ τὰμ - τὰμ ἀκούγονται νὰ
πλησιάζουν. Καὶ μιὰ γνώριμη
κοριτσιόστικη φωνὴ ἀντηχεῖ :

— Σταθῆτε ! Ἔρχεται ὁ
λευκὸς Βασιλιάς !

Οἱ καννίβαλοι παρατᾶνε ἀ-
μέσως τὰ θύματά τους. Καὶ
γονατίζοντας τρομοκρατημέ-
νοι, κυττάζουν μὲ δέος πρὸς
τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγον-
ται τὰ τὰμ - τὰμ !

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

“Ὅλες οἱ Ἑλληνοπούλες καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα περιμένουν μὲ
ἀγωνία τὴν ἔκδοσι καὶ κυκλοφορία τοῦ τεύχους :

“ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ,”

πού θὰ τὸ γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

— Θὰ εἶναι αὐτὸ πού χρόνια ὄνειρευόσαστε καὶ περιμένετε.

— Θὰ εἶναι αὐτὸ πού κανένα ἄλλο δὲν θὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ
μαζί του.

— Θὰ εἶναι αὐτὸ πού θὰ σᾶς κάνῃ νὰ γίνετε φανατικοὶ ἀνα-
γνώστες καὶ ὑποστηρικτές του.

— Θὰ εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ

καὶ ἀπὸ τοῦ 97ου τεύχους, ὁ ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» θὰ κυ-
κλοφορήσῃ τέλεια ἀνακαινισμένος.

Συγγραφεὺς πάντοτε ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Συνταρακτική θὰ εἶναι ἡ περιπέτεια τοῦ τεύχους «ΓΚΑΟΥΡ
— ΤΑΡΖΑΝ» ἀρ. 93 τοῦ θὰ κυκλοφορήσῃ σὲ ὁλόκληρῃ τὴν
Ἑλλάδα ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

μὲ τὸν τίτλο !

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

καὶ ποὺ τὴν ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Δράσις — Πλοκὴ — Περιπέτεια Μυστήριον — Ἀγωνία.

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεῦχος

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

Κυκλοφορεῖ καθὼς ἑξῆς

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Ση.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 93

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε όλόκληρη την Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟΥ.

ΤΟΜΟΣ 7ος 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96 Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694